

Linnéåret går äntligen mot sitt slut. Det är som om vi i Sverige bara kan ägna vår uppmärksamhet åt en sak taget och då skall det verkligen göras till leda. Jag förmodar att det är i någon slag förhoppning om att det skall finnas pengar att hämta i de årligen proklamerade kampanjerna då i stort sett alla landets institutioner hörsammar uppropen. Man kan åka från ort till ort och se, åtminstone tematiskt, samma utställningar. Sålunda såg jag Ingegerd Möllers utställning i "Linnés marker" i somras på Bror Hjorts hus i Uppsala, nu har den kommit till Luleå och visas på länsmuseet. Trots att bilderna jag såg i Uppsala är desamma som de som visas här gav de mig, märkligt nog, en starkare upplevelse där, än den jag nu erfar på Norrbottens museum. Det kan naturligtvis bero på dagsform, men också på lokalen och hängningen, eller den ensidiga exploateringen av temat. Det står en liksom upp i halsen. En annan förklaring kan vara att vissa bilder, eller teman töms snabbare på sitt poetiska innehåll än andra. De låter sig liksom uttunnas vid upprepade exponeringar.

Nog om detta och ingen skugga över Ingegerd Möller, hennes bildvärld har långt före Linnéåret handlat om naturen och då ofta om fjällnaturen. Med samma undersökande hållning som upplysningstidens vetenskapsmän räknade ståndare och pistiller har Möller undersökt naturens färger, former och texturer. Hon redovisar även sina rön på samma sätt som 1700-talets encyklopedister som dagboksnoteringar med penna och akvarellfärger. Dessa små bilder är ett mellanting mellan stilleben och naturpreparatstudier nästan utförda med lupp. Den största delen av utställningen består av den här sortens mindre verk. I dem är hon återhållen och tydlig, nästan akademiskt torr. Dessa bilder känns mer som illustrationer till text än som fria gestaltningar och de har ju också använts på det sättet i hennes bokutgivning. Lyckligtvis går hon emellanåt upp i större format. I dessa oljemålningar, vävar och stora virkningsarbeten tillåter hon sig andra friheter än i de mer sakliga dagboksnotationerna. Här vidgar sig motiven till fjällvyer, myrlandskap och i flera virkningarna till regelrätta översiktliga kartbilder. Som i den färgmässigt undersköna bilden *Fjälltäcke* där färgfälten är som en flygbild över en fjällsluttning med inslag av glödande ripris, svartglänsande skiffer och de gråvioletta tonerna hos avlövad fjällbjörk. Grå stenlav täcker vissa partier medan metallglänsande inslag får det hela att skimra på ett sällsamt sätt. Möller experimenterar gärna med materialen. I många av målningarna har hon klistrat in andra material. Hon river och sliter i färgerna, stänker och droppar. Guldimprimurer och fernissor får det att glimma och glöda. Det är inte formen och uppteckningen utan färgen och det respektlösa experimenterandet som är hennes starkaste tillgång. Mest känner jag för de textila arbetena som nämnda *Fjälltäcke* eller *Urminnestäcke* som går i samma stil. Ett annat nämnvärt verk är en i skogen funnen kofta liggande i en monter betitlad *Naturen återtar* blir ett tänkvärt epitafium över människan och dess övermod gentemot naturen. I en annan monter *Gjort och ogjort* ligger hittegoods som hon samlat på sig under sina fjällvistelser det är hennes arbetsmaterial ur vilket hon sätter samman stilleben som sedan bearbetas till bilder.

Jag blir kluven ju mer jag tittar, det är som två olika utställningar i samma utställning. Den ena delen, de små bilderna, är i förnuftets tjänst, den andra delen är i tjänst hos de dionysiskt vilda urkrafterna. Men å andra sidan, så är ju alla skapta.

Bertil Sundstedt